

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

special vydáno pro vnitřní potřebu 24. ledna 2020, nákladem 20 výtisků

27.1.2007 - skautský ples na zámku

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

(Dazul) Lidská paměť je mnohdy zrádná, pozoruji to sám na sobě. Nebýt bohatého archivu fotografií, videí, článků v ŠESTÁKU i kronikových článků na www.oldskauci.cz, nevybavil bych si minimálně 75% událostí. Nicméně mezi těmi 25%, které si vybavuju, je třeba i to, kterak Bára doputovala přes krátkou anabázi v 2. dívčím oddíle na Vsetíně do kateřinické ŠESTKY (1998-1999), či okamžik, kdy se mne při tanci na svatbě Báry a Zuba ptala Janina, jak se to dělá, aby se člověk stal skautem (20.4.2002).

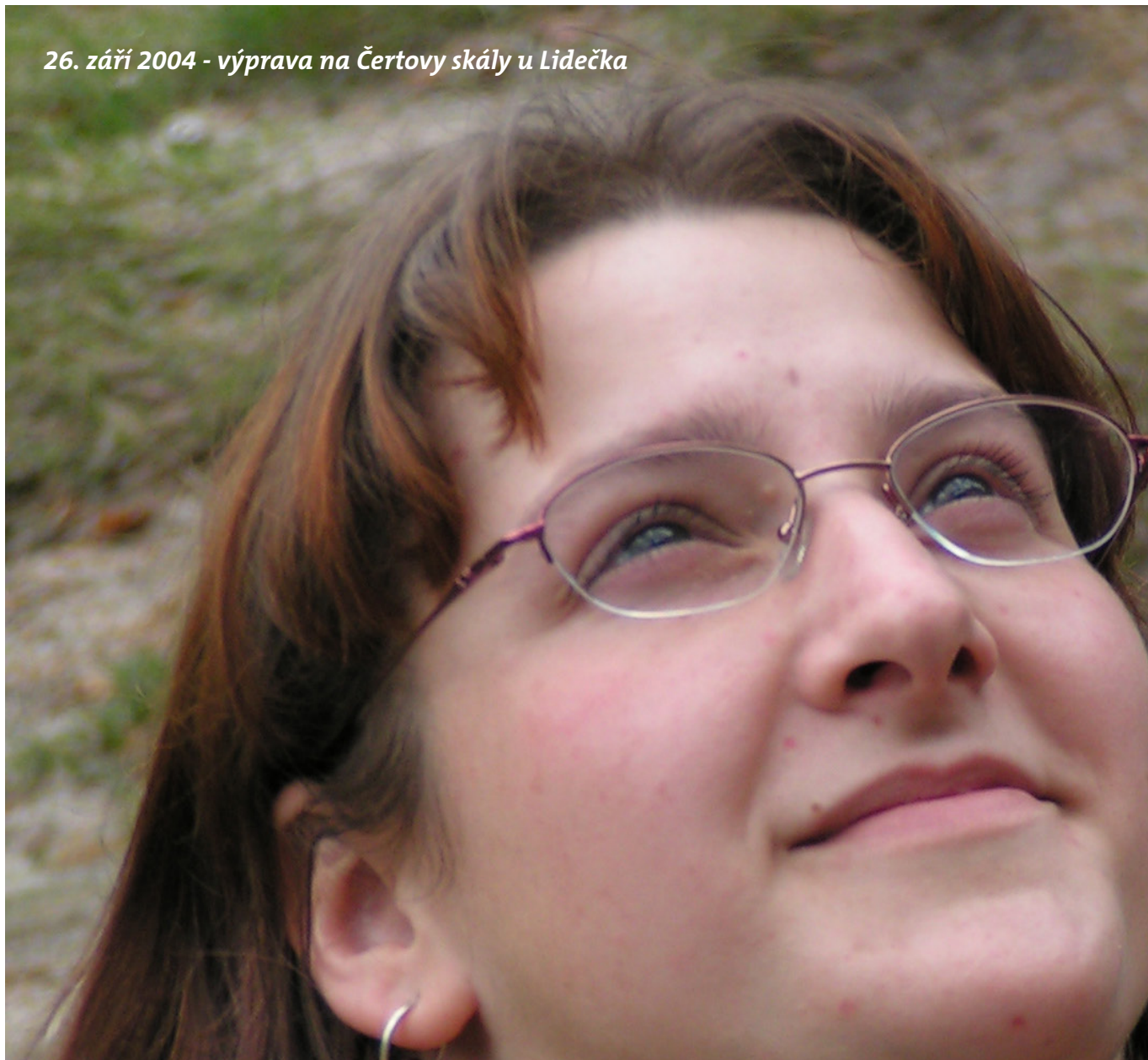
Bylo, je a bude tak i v budoucnu, že mimo lidí, kteří nejsou na společných oddílových akcích příliš vidět, ale přitom každý týden, doslova desetiletí, poctivě, neviditelně a neúnavně táhnout společnou oddílovou káru tím správným směrem dál a dál, budou tu i ti, kteří se čas od času zapojí při větších a viditelných akcích. Obojí jsou pro dobrý oddíl (a za ten ŠESTKU nekriticky považuju) potřební. Ale přijde mi hodně nespravedlivé, že „oddílovou popularitu a všeobecné uznání“ sklízí obě skupiny nerovnoměrně, pochopitelně v neprospěch těch prvních.

Mezi tu první nenápadnou skupinu (sám pro sebe ji nazývám „tažní koně“) řadím Janinu a Báru. Jsou solí oddílového života. Bez nich by ŠESTKA nemohla být tím, čím dnes je. S ratibořskými světluškami a vlčaty do teď obě odváděly tu „samozřejmou“, neviditelnou, ale nepominutelnou sisyfovskou práci, která se po letech úročí nejen v klasických družinách. Pro ty méně znalé a bezdětné bych rád připomenul, že to Bára zvládala při svých čtyřech dětech (Peťka 15, Ondrášek 8, Adélka 5, Rozárka 3) a Janina při dvou (Mareček 8, Míša 5). Samozřejmě, že svůj nepatrný díl na tom mají i jejich manželé Zub a Marcel, kteří skautský oddíl (každý jiný a jinak) taky zažili :-)

Václav Břicháček (jeden z mých guru) říkával na adresu mladých vůdců oddílů: „Ústředí a všechny tyto instituce sice existovat snad musí nebo mohou, ale nejsou rozhodující. **Pro hnutí jste rozhodující vy. A co vy se naučíte a co vy vložíte do dětí, to s dětma ještě bude čtyřicet-padesát let.** To myslím je rozhodující. ...“ Můj druhý guru, Miloš Zapletal, zase říká: „... Snažil jsem se přispět k tomu, o čem šlo zakladatelům skautingu. **Aby se podařilo vychovat alespoň dvě tři procenta slušných, poctivých, pracovitých lidí, kteří jsou ochotni dělat něco pro druhé, aniž hned natahují ruku, co za to dostanou.**“ Jsem přesvědčený, že se **Báře i Janině podařilo zasít semínka, která to pozitivní v sobě ponesou čtyřicet-padesát let, i to že vyhmátly právě ony dvě tři procenta ratibořských dědek, které budou ochotny dělat něco pro druhé, aniž by hned natahovaly ruku, co za to dostanou.** Možná se Janině i Báře nyní nedostane adekvátního poděkování od těch, od kterých by to čekaly, ale nepochybuji o tom, že to opravdové poděkování přijde po letech, a ony si definitivně potvrdí, že nemají jakoukoliv pochybnost, že ta energie, kterou vydaly „měla smysl a stála za to“.

Každopádně aspoň za mne – díky! Je mi ctí, že jsem s vámi mohl pracovat na společném díle. A věřím, že tomu tak bude i další roky. Teď **nastává jen čas na jinou, méně vysilující roli.** Věřím, že ji v dění kolem ŠESTKY najdete :-)

26. září 2004 - výprava na Čertovy skály u Lidečka

(Kája) **JANINĚ.** Vzpomínám si na moji úplně první návštěvu ratibořské klubovny. Je pátek večer a kolem fary se shromažďují děti. Skoro nikoho neznám. Jsem tu docela krátce, myslím, že je tak podzim roku 2004, a už je docela tma, tak jdeme dovnitř. Zítra nás čeká výprava. Vyjedeme prý ráno autobusem někam do Hošťálkové a pak přes hory a doly poputujeme pěšky zpátky.

Když jsme se vyšplhali po těch obřích schodech až nahoru do klubovny, čekala na nás za podaný výkon odměna. A v tu chvíli jsem ji uviděla. Stála u skříňky s nožem v ruce, mazala rohlíky pomazánkou a rozdávala nám je - ano, byla to Janina. Ten člověk, který vždycky ošetří a pofouká bolístku, rozdává krásné úsměvy, milá slova a jídlo. Děkuji ti za pocit bezpečí, který jsem díky tobě mohla cítit na táborech jako malá světluška, když se mi stýskalo po mamince. Vždy jsi byla ochotna otevřít svou náruč a srdce pro nás pro všechny. V našich těžších okamžicích jsi ty stála pevně jako sloup, o který se můžeme opřít, a vždy je na něj spolehnutí. Ve chvílích radosti a štěstí jsme se společně smáli a radovali. Děkuji za všechnu tvou obětavou a vytrvalou práci. Ve slovech se jen těžko dá dostatečně vyjádřit můj vděk a pocity, proto prosím omluv tuhle záplavu písmenek, přeju si, abys tomu textu vlastně ani nerozuměla.. ale abys cítila, co cítím já. Ze srdce, díky.

Písnička je z roku 2003. Je napsaná "na objednávku" Báře. Verze této písně se taky dostala v září 2004 na audio CD - v kompilaci, která byla vydána JUNÁKEM jako příloha k časopisu Roverský kmen č. 35. Duet si můžeš poslechnout i na: http://www.dobrepisne.cz/files/173_25_Quo_vadis.mp3

31. prosince 2006 - Silvestr na Bařince

QUO VADIS DOMINE

ami G ami emi ami
Quo Vadis Domine – občas moc nevím
G ami G ami
Quo Vadis Domine – a kam mám jít já?
C G C E
Říkaš mi v podvečer „včas se ti zjevím!“
ami G ami emi ami
Říkaš mi „Báro, nebud’ nedočkavá“

Čekám a čekám, když ležím tu sama
Špinavá od krve a zraněná
Chtěla bych s tebou zavolat – sláva
Chtěla bych uvěřit, já, ztracená

Čekám a čekám a ty nepřicházíš
Čekám a čekám každičky den
Chci ti jen zazpívat jak moc mi scházíš
A po Varšavském ghetu se slehla zem

Quo Vadis Domine – občas moc nevím
Quo Vadis Domine – a kam mám jít já?
Říkaš mi „Báro včas se ti zjevím,
Já nevyzpytatelný a ty nedočkavá!“

26. února 2007 - výprava na Bařinku

(Kája) Při probírání se historickými zápisy oddílu je velice pravděpodobné, že pokud se člověk dostane hodně daleko do minulosti, objeví nové světa a nebo aspoň zmínky o první Šestkařské svatbě a podobné perly. To se psal ten rok, kdy já jsem ještě v neděli dopoledne objevovala tajemná místa kateřinického infokanálu a černý pes ve skauském znaku mě dost značně děsil, takže když se tam objevil, přepínala jsem stanice na telemarketing, kde divný pán smažil vajíčka na kapotě od auta.

Jenže v tuhle dobu už parta od černého psa dávno zažila spoustu dobrodružství. Stáli jste společně u budování základů našeho oddílu a dnes, o mnoho let později, stojíte tu stále. Ta původní parta už není kompletní, tak to bývá, časy se mění a lidé přichází a odchází. Ale Barča s Janinou, jsou už o moc víc než jen energie počátku. Jsou určitým synonymem jistoty a stability. Něco jako zákony obecně platné, krásné a samozřejmé - možná proto i lidským tvorem někdy nedocenené. Stojíte pevně jako skála, jako skautský slib a v jeho duchu celé ty roky tiše, pilně a svědomitě posouváte hranice všedního, běžného až do míst neuvěřitelných bájných činů. Uplynulo asi dvacet let, oddílem prošly desítky lidí a vy jste jim trpělivě znova a znova podávaly pomocnou ruku. Při přecházení silnice, při překračování potoka, při přestupu ze světlušek a vlčat do skautské družinky za novým dobrodružstvím, při řešení osobních témat - ať už dětských, mladistvých či dospěláckých. Je to nespočet hodin, nedají se počítat a nedají se ani dostatečně ocenit, kéž jste si je užily a dostaly od dětí zpět alespoň část oné investované pozitivní energie. Každé zvlášť a oběma dohromady: díky za to, že jsi. A díky za to, že každý den zanecháváš svět o něco lepší než byl včera. Jsi příkladem vytrvalosti, trpělivosti, lásky i síly. Cítím vděčnost a radost, že mám možnost být obklopena takovými lidmi a velkými osobnostmi.

Do dalších dní přeju hodně krásných zážitků, dobrodružství a dostatek pohody.

12. září 2008 - HELP

(Kikina) Nedávno mi přišla SMS, psala mi Barča: „Nevíš, kdy jsme začaly s Janinů vést světlušky v Ratiboři?“ A prý že paní učitelky musí vědět všechno. Na tuto otázku je však krátká i paní učitelka – tedy já. Fakt nevím. Je to totiž tak dávno, že je to vlastně už úplný pravěk. Možná rok 2002 – 2003? Z tehdy roztomilých drobečků jsou teď už velcí drobcí, někteří už pravda ne příliš roztomilí, se začínající pleší a dvěma dětma na krku. Za těch téměř dvacet let se v ratibořských světluškách a vlčatech nadrobilo těch drobků tolik, že by to stačilo na slušný bochník. Postupně odrůstali, přecházeli do Šneků a Žab a nakonec odcházeli žít vlastní životy. Jenom ta Barča a Janina, ty stále zůstávaly. Nekonečně trpělivé, hodné mamči, které při těch desítkách „cizích“ dětí ještě stačily odchovat dohromady šest dětí vlastních.

Jednu dobu jsem s nimi chodila na schůzky i já. Tehdy jsem ještě neměla vlastní děti, byla jsem prdlá úča, všechno muselo šlapat podle mě. Prostě akce, jedem, žádné zdržování. Na první schůzce jsem byla vykořeněná z toho, jaký poklid na ní panoval. Pohodička, žádný spěch, pěkně sváča pod širým nebem... Dalo mi celkem práci se přizpůsobit.

Když jsem pak o několik let později sama začala vést světlušky a vlčata v Kačicích, nechtěla jsem, aby to byla pohodička a žádný spěch. Chtěla jsem akci. Zjistila jsem však, že být stále v akci je vyčerpávající pro všechny zúčastněné. Postupně jsem nechávala děti víc sobě samým, nechávala jsem jim víc volného prostoru, stejně jako to dělávaly ty dvě v Ratiboři. Časem jsem pak přišla na to, že nejdůležitější na schůzce je právě ta pohoda. Společně prožitý čas, povídání s hrnečkem teplého čaje, čas vyslechnout jeden druhého. To všechno Janina a Barča dávno věděly a to všechno věnovaly celé generaci dětí.

„Skautský učitel učí chlapce hrát hru tak, že hraje i on.“ - Robert Baden-Powell -

27. ledna 2007 - skautský ples na zámku

30. srpna 2008 - Mohelnický dostavník

(Dita) Milé mé skautské sestry, právě vám, Zubíčkovc rodinném klanu, vděčím za to, že jsem objevila kouzlo skautování. Mohla jsem být zhruba ve druhé třídě, když jsem u vás trávila asi miliontíou víkendovou návštěvu. Myslím, že jste v to odpoledne připravovaly něco na družinovku a já klasicky potřebovala vědět, co to je a proč to chystáte. Tehdy mi tuším Barča vysvětlila, že je to program na schůzku, kam chodí děti mého věku, hrají tam společně hry, chodí se ven, jezdí se na výpravy. A že pokud budu chtít, můžu přijít taky... Tak jsem to jednoho dne zkusila a myslím, že tehdy žádná z nás netušila, že i o téměř 20 let později budu, vlastně všechny budeme, stále aktivně skautovat. Chci vám moc poděkovat za toto pozvání, díky kterému se mi otevřela cesta k nespočtu zážitků a k poznání skvělých lidí, které můžu nazývat opravdovými přáteli. A taky vám děkuju za to moře času a nervů, které jste do nás v družince a do toho všeho kolem investovaly. Myslím si, že nejen já jsem důkazem toho, že veškerá ta vaše snaha nebyla marná :)

14. dubna 2006 - Čertovy skály

8. července 2009 - Tábor

„Pokusme se zanechat tento svět o trochu lepším, než jaký byl, když jsme na něj přišli.“
- Robert Baden-Powell -

27.prosince 2004 - Polární výprava

(Mája) Těžko se mi vyjadřuje na papír, ale chtěla jsem v tomto speciálním čísle připraveném jen pro VÁS být, protože jste pro mě velmi speciální. U vás začala má cesta skautem, která byla více než skvělá a troufám si říct, že to i díky tomu co jsem v ratibořských světluškách zažila. Bylo toho moc a bylo to úžasné, a to jen díky vám! A tak místo toho abych tady všechno rozepisovala, nechám si to ve svých krásných vzpomínkách, ale vám chci vyjádřit jedno obrovské gigantické DÍKY! Kdoví kde bych teď byla, kdybych tehdy nepřišla právě na vaši družinovku. Děkuju za všechno a za všechny!

„Věc, která se nejvíce vyplatí, je snažit se vnést štěstí do života druhých.“ - R. Baden-Powell -

6. listopadu 2006 - Oldskautská stovka - Roman (50) + Pajtáš (50)

1. dubna 1999 - Plešivecká a Muráňská planina

16. února 2005 - výprava na Bařínku

14. července 2007 - tábor

Na vzniku tohoto **ŠESTÁKU SPECIÁL** se podíleli: Kája, Kikina, Dita, Mája a Dazul.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro BÁRU a JANINU : -)